Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, Andreas.; af A. Munch.
Titel | Title:	Kongedatterens Brudefart : et Digt i tolv Romanzer
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	Ny Udgave.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Chr. Tønsbergs Forlag, 1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	92 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

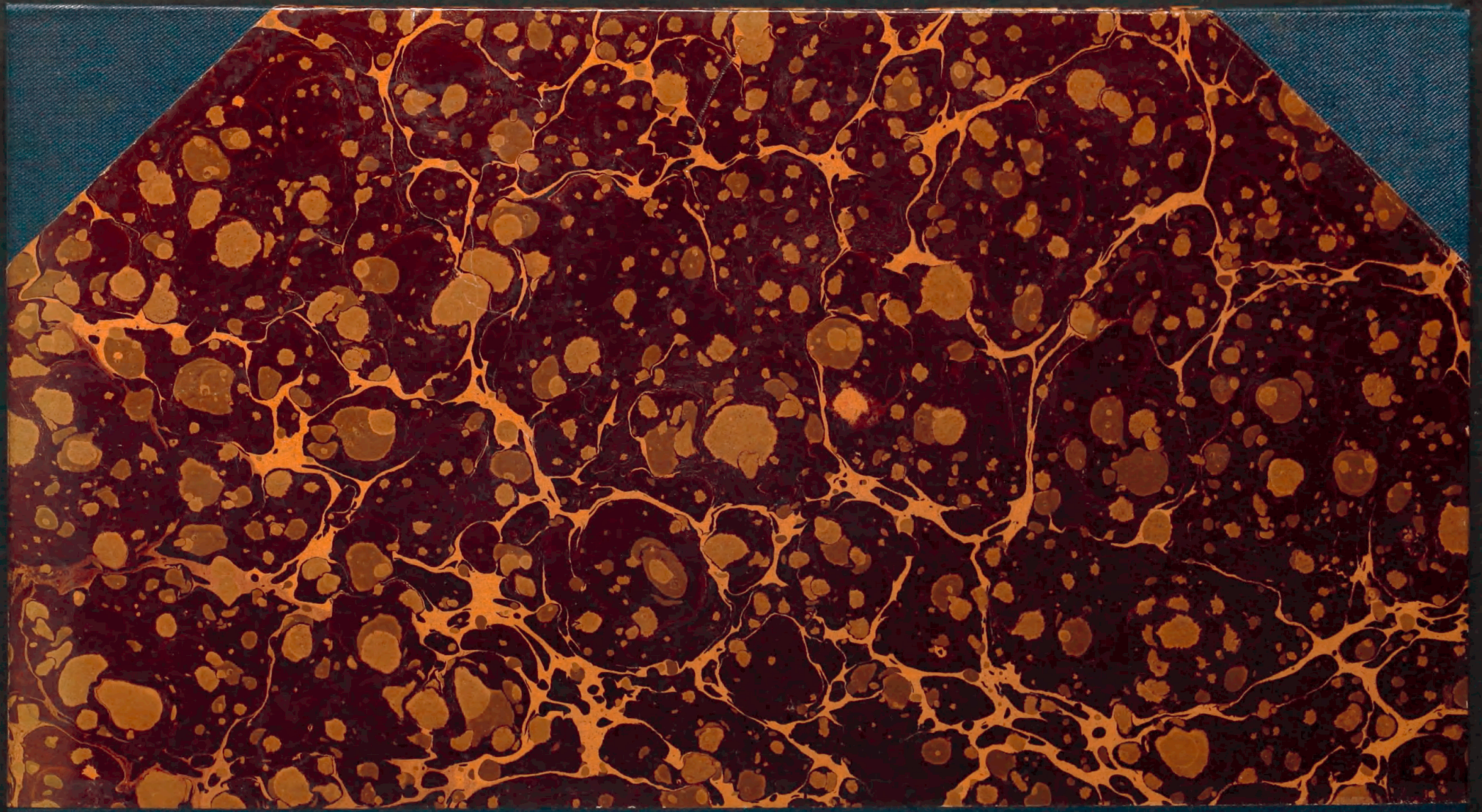

53,-383

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07947 4

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Bibliotheca regia publica
53,-383.

Kongedatterens

Brudefart,

et Digt

i

tolv Romanzer,

af

A. Munch.

(Ny Udgave.)

Christiania.

Chr. Tønsbergs Forlag.

1861.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Kongedatterens

Brudefart,

et Digt

i

tolv Romanzer,

af

A. Munch.

(Ny Udgave.)

Christiania.

Chr. Tonsbergs Forlag.

1861.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

H. Tonsbergs Bogtrykkeri.

Indhold*).

	Side
Kong Hakon bortlover sin Datter	1
Afskeden	7
I Stormen	14
Indvielsen	20
Gjennem Frankrig	29
Kjærlighedshoffet i Narbonne	33
Overfaldet i Bjergene	50
Ringen	56
I Valladolid	63
Løftet	72
Brudgomsvalget	76
Følget drager hjem	88

*) Den historiske Kilde til dette Digt findes i Hakon Hakonssons Saga, Cap. 287, 290 og 294.

Kong Hakon bortlover sin Datter.

Kong Hakon hin Gamle sad i Tunsberg en Vaar,
Han havde styret Norge i fyrgetyve Aar —
Og aldrig dette Rige var fuldere ved Magt:
Fra Island og til Suderøe var Alt ham underlagt.

Rigt blomstred Land og Folk i den gamle Eegs Ly,
Til fjerneste Syden udbredt var hans Ry —
Men midt i al sin Vælde han bar dog Sorgens Arv,
Nys Skjæbnens Hug ham rammed til inderste Marv.

Kong Hakon hin Unge i Tunsberg laae Liig,
For Landets Haab da sørged baade Fattig og Rig;
Men Ingen kjendte Smerten i den gamle Faders Bryst —
Med tilhyllet Hoved han sad ved Baaren tyst.

Og tauſt var det i Hallen, tauſt i den hele Borg,
Ei mindſte Lyd der vilde forſtyrre Kongens Sorg —
Som ſtive Jerngeſtalter ſtod Kjæmperne paa Vagt,
Selv Kvinden havde ſin Hulken tilbagetrængt med Magt.

I trende Nætter ruged den Stilhed over Tag —
Da reiſte den gamle Herre ſig paa den tredie Dag,
Slog Kappen fra ſit Aaſyn, viſte de blege Træk
Hvor Villien havde ſeiret ſelv over Dødens Skræk.

Op mine Mænd! til Arbeid! nu Livstimen flog,
Nu ſkal den Døde hvile! Hvad Herren gav, han tog. —
Ved daadløs Grublen ſtilles ei Savnets hede Tørſt —
Hakon har flere Børn, og blandt dem er Norge førſt.

Dets Hæder maa han fremme, hvad der end times ham,
Om end han af Hjorden maa give det yngſte, kjæreſte Lam. —
Før Spaniens Udſendte for mig! de vente alt længſt paa Svar,
Vil jeg give det mens jeg lever, maa jeg nu være ſnar.

Da blev der et Gny i Gaarden, høit Stemmer og Vaaben klang,
De Hirdmænd ſig forſamled, de Skutilſvende ſprang,
I Høiſædet ſatte ſig Kongen, hos ham hans Dronning hen —
Saa førtes ind i Hallen de udlændiſke Mænd.

Det var saa stolt en Skare, i fremmed Ridderdragt,
Morkladne af Haar og Ansigt, med Guld og Fjedres Pragt.
Foran dem Sir Ferant, deres gamle Høvding, gik —
Han bøied sig for Kongen med let og ædel Skik.

Alfons, Castiliens Konge — saa talte den stolte Mand —
Lader ved mig Dig hilse, Du Konge for Nordens Land!
Svar ønsker jeg paa hans Ønske, at knytte et Slægtskabs Baand
Imellem Syd og Nord ved din yngste Datters Haand.

Var selv han ei alt formælet, han tog den gjerne for sig,
Men han har fire Brødre, hver ung og mægtig og rig. —
For En af dem han beiler, og er det hans Begjær
At Bruden følger tilbage med os til Bryllupsfærd.

Gjenmæled Kong Hakon: Det Tilbud synes mig godt,
Norge til Gavn og Ære, dog vil jeg ei dømme blot.
I Kirkens værdige Fædre! I Rigets ypperste Mænd!
Raader mig nu Alle, skal jeg sende min Datter hen?

De Høvdinger og Klerker raadsloge en føie Stund —
Saa opstod Thorlaug Bose, og aabned for dem sin Mund:
Det ville vi sige Dig, Konge, at aldrig bedre Kaar
Du finder for din Datter, den yndige Rosenvaar.

Og sende vi saadan Gave til Sydens skjønne Land,
Stor Hæder og rigen Gjengjæld vi derfor vente kan;
Udstyr da din Datter, Konge! vi Alle hjælpe dertil,
Jeg selv tilbyder mit Følge, om ellers Du saa vil.

Kongen takked dem Alle, og gav Sir Ferant Besked.
Men hans Dronning fældte Taarer, og bad saa sagte derved:
Betænk Dig end, o Herre, før Du sender vort Barn af Land
Paa vilden Hav, og til Steder, som Ingen kjende kan!

Nys maatte vi see vor Ældste at synke i Gravens Skjød —
Skal ogsaa nu vor Yngste vorde for os som død?
Vi veed jo ei af Spanien, veed ei engang Dens Navn,
Som bliver hendes Herre, om hun naaer hiin fremmede Havn.

Margretha, mumlede Kongen, lad Ingen høre dit Ord!
Du talte ei som det egner en Dronning her i Nord —
Vor Datter tager det bedre, jeg har prøvet hendes Hu,
Hun lyder Skjæbnens Villie. Stille, hun kommer nu.

Og see, af Broderen fremledt, af Fruer og Møer fulgt
Indtraadte Jomfru Kristina. Hun havde sin Bæven dulgt.
Hun var saa ung og saa fager, hun var saa lys og skjær
At Hallen syntes at fyldes deraf med et Rosenskjær.

Da reiste sig Kong Hakon, og tog hendes Haand i sin —
Hans haarde Næve dirred, da han rørte den Haand saa fiin, —
Men fast han bar sin Smerte, og førte hende hen
Hvor Sir Ferant stod foran de udlændiske Mænd.

Til Alfons, Castiliens Konge, I bringe dette Svar:
Det er min egen Datter, det kjæreste jeg har! —
I føre hende til Spanien, dog giver jeg Følge med
Af norske Mænd og Fruer, at vogte hendes Fjed.

Og mærk: med disses Bistand hun selv udvælge kan
Den iblandt Kongens Brødre, hun ønsker sig til Mand.
Saa er hendes Faders Villie. — Snart kan I drage afsted,
Kristi give Eder Lykke, og os i Savnet Fred!

Saa talte den gamle Konge. Men Spanieren knælte ned
Og hyldede sin Herskerinde, saa gjorde hans Følge med. —
Silke og gyldne Smykker de bredte for hendes Fod,
Men paa hendes Finger sattes det dyreste Klenod.

Med denne Ring jeg fæster Dig til Castiliens Brud,
Du deilige Kongedatter! — saa brød den Gamle ud:
Den har en sjelden Evne, siges der i vort Land,
At stifte Lykke og Tro mellem Kvinde og Mand.

Giv den til din Brudgom, naar Du kommer til vor Egn —
En af min Konges Brødre Du vælge med dette Tegn.
Paa Roser skal Du vandre ved Spaniens Skjønhedshof,
Sang skal være din Tale, Lykke dit Klædningsstof!

I Hallen lød nu Jubel og mange Stemmers Larm,
Kristina græd stille ved sin høie Moders Barm.
Men over alle Stemmer, som Stormene i Høst,
Kaldte Kong Hakons dybe og mægtige Røst:

Bisp Peder! Thorlaug Bose! Bror Simon, Lodin Lepp!
Omgjorder Eders Lænder, tag Eders Vandringskjep!
Med hundred Mænd I følge den kongelige Brud —
Kom nu med mig til Stranden, at see en Snekke ud.

Den største vil vi vælge, den skjønneste, jeg har —
Den skal jo bære vor Hæder langt over Havet klar!
Med Solv og Guld jeg den fylder, med Hermelin og Maar —
Rigere Kongedatter af Norge aldrig gaaer!

Afskeden.

En Foraarsaften fra Norges Kyst
Gled nu den prægtige Drage,
Vuggedes stolt paa Havets Bryst
Sagtelig frem og tilbage.

Rælingens lange Skjolderad
Lued i Aftenglandsen,
Sælsomt tindred hvert gyldent Blad
Paa Halsen og Drageſvandsen.

For sagte Vindpust blaffede hen
Seil af baldyret Skarlagen —
Alle de trofaste Følgemænd
Vaaged i Bugen af Dragen.

Men paa det høie Agterdæk
Sad med Fruer og Møer
Jomfru Kristina, og stirrede væk
Paa Kystens Klipper og Øer.

Hun drog et Suk for hver Favn af Vand,
For hver en glidende Bølge,
Der lagde sig mellem hende og Land —
Hun kunde sin Sorg ei dølge.

Hun følte, hvor hendes hele Sjæl
Ved disse Skjær vilde klæbe! —
Da løste sig et sagte Farvel
Fra hendes bævende Læbe:

Farvel mit hjemlige Barndoms Land!
Nu svinder du mere og mere —
Snart dit sidste Skjær jeg ei øine kan —
Jeg skuer dig aldrig mere!

Farvel, du min omme Moders Land! —
Hun har ei meer nogen Glæde,
I Bølgens Skjulpen, i hulkende Vand
Jeg hører hende at græde.

Farvel, du hellige Jordbund, hvor
Min Broder blidelig blunder! —
Kriſt veed, hvor findes den Plet af Jord,
Hans Søſter ſkal hvile under!

Farvel, o min Faders Rige, du
Kong Hakons vældige Norge!
Den gamle Ørn ſidder ene nu
Paa dine Klippeborge!

Hvi lod han ſit Barn lig en vildſom Fugl,
Der ud af Reden er drevet,
Søge i Syden et fremmed Skjul,
Hvor Ingen fra Nord har levet!

Lykkelig I, hver en Frue og Mø,
Som kunde vende tilbage!
At jeg ſkal mellem Fremmede døe,
Det maa jeg vel bittert klage!

Saa klaged hun, mens over hviden Kind
Trillede Taarer klare,
For Troſtens Ord hun lukked ſit Sind
Og Ingen turde hende ſvare.

Kun Voverne mumlede Medynk dertil,
En Luftning sukked i Seilet —
Og Aftenstilheden lagde sig mild
Ud over Bølgespeilet.

Da hæved en Klang af Strengeleeg
Mens Alt laae i Taushed begravet, —
Det var, som Stilhedens Aande steeg
I blide Akkorder fra Havet.

En Menneskerøst snart bøied dertil
Sin dybe besjælede Tone —
Den var saa blød, og saa fuld af Ild,
Som kunde den Sorgen forsone.

Alle vendte sig nu didhen
Hvorfra de Toner fremvælded:
Det var en fremmed Ungersvend
Som sad op til Masten hældet.

Hans Kind var brun, hans Pande klar
Af sorte Lokker omvundet,
Hans dunkle, straalende Blik nu var
Til Kongedatteren bundet.

Han havde en Cithar i sin Arm
Og rørte sagte dens Strenge,
Mens klar han fra sin inderste Barm
Lod Sangens Kilde fremtrænge.

Han sang om sit fjerne, sydlige Hjem,
Om Spaniens, Provences Have —
Hvor Blomster mylred om Vintren frem
Og Livet var Skjønheds Gave.

Hvor Luften aandede varm og sød
Paa Savnets dybeste Vunde,
Hvor Kjærligheds Melodier flød
I altid grønnende Lunde.

Hvor Kvinden paa Skjønheds Throne sad
Og nød af Hæderens Fylde,
Mens Ridder og Sanger kappedes ad
Hende at skjærme og hylde.

Een Blomst, saa sang han, manglede kun
I denne prægtige Have —
Men det var den deiligste, Jordens Rund
Kunde bringe til Gave.

Blandt Jis og Snee i det yderſte Nord
Stod den med Farver ſkjære,
Did Sydens Sønner paa Tog udfoer
At hente den med ſtor Ære.

Nu havde de vundet Blomſt Underfuld
Og førte den ſtolt til Hjemmet, —
Der ſkulde den plantes i Jord ſaa huld
Og aldrig vide ſig fremmed.

Der ſkulde den i den gyldne Luft
Først ret udbrede ſin Krone,
Og fylde Haven med Vaarens Duft
Og Sangerens Bryſt med Tone.

Der ſkulde de andre Blomſter og Træer
Bøie for den ſine Grene,
Og for den nordiſke Roſes Skjær
De ædleſte Riddere tjene.

Saa ſang han, og hver en Lyd af hans Sang
Sank dybt i Jomfruens Hjerte,
Den ømme, ſmigrende, fulde Klang
Dulmede hendes Smerte.

Da han havde endt, hun lyttede end —
Hun lytted og mærkede ikke,
At Kysten forlængst var svundet hen
For hendes drømmende Blikke.

Hun sad i Tanker til Nat faldt paa,
Da til Sir Ferant hun sig vendte:
I sige mig, før vi til Hvile gaae,
Om denne Skjald I kjendte?

Vel kjender jeg ham, var den Gamles Svar,
Han er ved vort Hof tilhuse:
Det er en Sanger, som fulgt mig har,
Herr Aimerik af Toulouse.

Kan han forslaae Eder Reisens Tid
Maa det ham heilig hædre —
Hos Kong Alfons i Valladolid
I finde vil hundred bedre.

I Stormen.

Herligt paa Havets
Skummende Heste
Flyver nu fagre
Kongedatter.
Storm staaer i Seilet,
Tougene tude,
Kjæmperne kalde
Høit til Kampen.

Vel ei til Kamp mod
Vikinge Vaaben,
Men imod mørkere
Jættemagter;
Mod de hvinende
Norvest-Vinde,
Mod de brusende
Bølgers Brænding.

Klagende Kvinder
Kvalbundne ligge
Blege af Bæven
Paa vaade Planker.
Een er kun opreist:
See, høit i Stavnen
Skinnende staaer hun,
Havkongen Hakons
Høie Datter.

Klar, bleg er Kinden —
Løste af Vinden
Lege de lange,
Lyse Lokker.
Skjøn funkler Diets
Søblaa Stjerne,
Fanger nu freidigt
Lyst af Faren.
Let aander Læben
Foragt for Livet,
Stolt hæver Barmen
Sig mod det sprøitende,
Salte Havskum.

For hendes Fødder
Dvæler den fremmede

Sydlands Sanger,
Splintret har Stormen
Vante Skranker —
Frit nu han nærmer sig
Feirede Frue.
Vønligt taler han,
Brændende beder han —
Men hvad han taler,
Men hvad han beder,
Men hvad han synger
Den Sydlands Sanger —
Det kan kun Hun
Og Stormen høre:

Hør mig Du hellige, høie
Dronning paa Sø!
Aldrig skued mit Øie
Stoltere Mø.

I denne Storm fra det Høie
Kom Du, et Lyn, —
Blændet maa jeg mig bøie,
Mister mit Syn.

Ud i Mulm maa jeg drage
Herefter svag,
Kan ei engang medtage
Haabet om Dag.

Alle mine Levedage
Vorder jeg blind,
Inderlig maa jeg klage —
Skylden er din!

Dog vil jeg ikke helbredes —
Ønsker mig kun
Til en Gjengjæld at glædes
En eneste Stund!

Taaler Du, at jeg bringer
Sagte min Mund
Til din yderste Finger
Blot et Sekund?

Rigt har Du da indfriet
Hvad Du forbrød; —
Da er til Kaldet jeg viet,
Himlen mig bød.

Efter Provences Love —
Skjæbne hvor sød! —
Skal jeg dit Navn da love
Indtil min Død.

Skal jeg med Sang forkynde
Fra Borg til Borg
Den nordiske Roses Ynde
Og min Sorg!

Hør mig da, mægtige, klare
Dronning paa Sø!
Kun med et Ord Du mig svare —
Lad mig ei døe!

Saaledes synger
Den Sydlands Sanger.
Søkongens Datter
Smiler i Stormen,
Smiler og rækker ham
Fingerspidsen.

Men, om hun svarer,
Og hvad hun svarer
Mens fra Stavnen hun strider —
Det kan kun Han
Og Stormen vide.

Indvielsen.

Da Seilerne nu var kommen
Ved Normandi under Land,
Just der, hvor Seinen udtømmer
I Havet sit blege Vand —
Da holdtes et Raad inden Borde
Om de skulde Vester ud staae
Tilhavs, for Spanien at vinde,
Hvad heller til Lands at gaae?

Herr Lodin Lepp og Bisp Peder
De stemte for Havets Vei:
En bedre, sagde de, finder
Havbaarne Nordmand dog ei.
Der hindrer ei Fjeld og Elve,
Der vorder ei Foden træt,
Der bærer os Vindens Vinger
Til Havnen snart og let.

Det mente ei Thorlaug Boſe
Den Følgets ypperſte Mand:
Fra Hakon havde han Ærind
Til Kongen af Frankerland —
Thi maatte han op i Landet;
Desuden, ſagde han, faaer
Vel Jomfruen mere Ære
Naar hun gjennem Landene gaaer.

Det Raad maa jeg høilig priſe! —
Sagde da Sir Ferant, —
Han havde ſin Grund, den Gamle,
Han var til Søen ei vant.
De Fleſte fulgte de Tvende,
Saa maatte de Andre og —
Saa droge de opad Elven
I fuldt og ſtateligt Tog.

Den lange, forgyldte Drage
Foran ſtoltelig gled,
Serti blinkende Aarer
Skjød den kraftigt afſted.
Hjelme og Landſer glimted
Fra Kjæmperne ombord,
Gyldne Fløie og Vimpler
Fra Maſt og Stænger foer.

Det norske Kongebanner
Med Løven i blodrødt Felt
Vaied i rige Folder
Over Agterstavnens Telt.
Derunder sad med sine Kvinder
Den Kongedatter fra Nord. —
Prægtige Baade saa fulgte
I Drageſnekkens Spor.

Det var de stolte Baroner
Og Herrer af Normandi,
Som her sine Forfædres Datter
Hylded og fulgte paa Sti.
Til Bredderne stimled Folket,
Fra Toget lød Sang og Spil —
Klar straaled Himlen derover,
Grøn smiled Kysten dertil.

Ved Rodomadun de standsed —
Der, hvor Rolf Gangers By
Med hundrede Spiir og Taarne
Pegede høit mod Sky.
Der Jomfruen gik fra Borde
Mens Klokkerne festligt lød,
Og Byens Ældste med Ære
Hende velkommen bød.

Der skulde hun vente og hvile
Til Landreisen var istand,
Og Thorlaug tilbage var kommen
Fra Kongen af Frankerland.
Der gav de normanniske Herrer
Hende mangen en herlig Fest,
Der trængte sig Alle at skue
Den skjønne, nordiske Gjæst.

Blid gik hun mellem dem Alle —
Men stille og drømmende, bleg,
Og ofte de klare Taarer
Til hendes Øine steeg.
Hun følte sig saa alene
I al denne fremmede Glands —
Alle disse fremmede Toner
Forvirrede hendes Sands.

Sit Hjemlands stille Dale
Med Veemod tænkte hun paa,
Hun syntes, hun maatte grue
For endnu længer at gaae.
Hun vilde ei lade sig trøste,
Selv ei ved det Elskovsblik
Hvormed overalt hun fulgtes
Af unge Herr Aimerik.

Juſt det forvilded kun mere
Hendes før ſaa rolige Sind,
Thi underlige Drømme
Det ſendte i Sjælen ind.
Da vendte hun ſig om Klarhed,
Om Fremtids Tillid og Svar
Til Hende, ſom i ſine Arme
Al Verdens Frelſer bar.

For denne Himlens Frue
Stod der, og ſtaaer end idag
I Rodomadun en Kirke
Med himmelſtræbende Tag,
Med Skove af dunkle Pillarer
Med Tornekroner og Spiir,
Med mylrende Billedſkarer
Og alſkens Pragt og Ziir.

Didhen, med ydmyge Lader,
Gik Kongedatteren fiin,
Og foran ſig lod hun bære
Et koſteligt Sølverſkrin.
Med Chorſang paa Høialtaret
Sattes den Gave god, —
Der knæled hun, og bad ſtille
Om Fremtids Kraft og Mod.

Og medens Præsterne sjunge
Og Røgelsen op sig svang,
Det var som en moderlig Stemme
Til hendes Indre klang:
Gak hen, hvor din Frænde sover
I Kirken her, og bed
En Bøn for hans Sjælefrelse —
Da vil dig vorde Besked! —

Hun kunde ei tyde dette —
Men da hun fra Altret opstod
Og Præsterne hende mødte
At takke for Gaven god, —
Da sagde den Ældste: Min Datter,
Vil Du ei skue det Sted
Hvor Rolf, Normannernes Høvding,
Din Landsmand, lagdes ned?

Hun fulgte den venlige Gamle
Hen til et Sidekapel,
Hvor der var dunkelt og stille
Som i Granelunden om Kveld. —
Der laae den Vældiges Billed
Langt udstrakt, hugget i Steen,
Paa Marmorkisten, som gjemte
Hans muldnende Kjæmpebeen.

Paa hans haarde Aasyn lyste
Den evige Lampes Skjær,
Over hans Hoved rusted
Hans Vikinge-Skjold og Spær —
Der nedsank Jomfru Kristina,
Og et underligt Syn det gav
Da den skjønne, blomstrende Kvinde
Knæled ved Styrkens Grav.

Ved Fødderne af den Døde
Stod opreist den gamle Præst
Og talte: Den, her ligger,
Kom ogsaa engang som Gjæst
Fra Nord til Seinens Strande —
Men han bragte Døden med,
Og Blod og Rov og Mordbrand
Betegnede hvert hans Fjed.

Ved ham og hans Kjæmper var det
At Folkene bad til Gud:
Fra Normannernes vilde Rasen
Fri os, o Herre, ud!
Stort Land og megen Hæder
Vandt han ved Sværdets Ret —
Paa Englands Kongethrone
Sidder nu den Nordmands Æt.

Sit fjerne Fædrelands Rygte
Bredte han viden om Jord,
Men blodig var Hædersglandsen
Som lyste fra høie Nord.
Vel maatte Sydlændingen tænke,
At haardt og grumt og raat
Var Folket, som boede deroppe
I Norges Klippeslot.

Vel maatte vi altid frygte,
At derfra atter engang
Den vilde Kraft skulde bryde
Over Sydens skjønne Vang.
Nu veed vi, at Norden er blidnet:
Thi nu har det sendt os Dig
At vinde de rigeste Lande
Ved Mildhed, ikke ved Krig! —

Dit Kald er helligt, min Datter!
Vor Frue har kaaret Dig ud
At vandre til fremmede Lande,
Et Fredens og Mildhedens Bud! —
Et Tegn, at de christne Stammer
Fra Syd og til yderste Nord
Skulle nærme sig til hinanden
I samme Kjærligheds Ord.

Drag hen! — her lagde den Gamle
Paa hende sin signende Haand —
Drag hen da længer mod Syden!
Vær stærk og freidig i Aand!
Udbred dit Fædrelands Ære,
Bær fast, hvad Skjæbnen Dig bød —
Da vil stor Lykke og Naade
Dig følge i Liv og Død!

Og stærk stod Jomfru Kristina
Op fra sin Frændes Grav,
Sin Mission nu havde hun fattet —
Stor Tak hun den Gamle gav.
Mod strømmede til hendes Hjerte,
Hendes Kind fik Rødme derved —
Hendes Øine straaled af Villie
Da hun af Kirken skred.

Og da hun kom til Herberget
Hun fandt Thorlaug Bose der,
Som fra Kong Ludvig var kommen
Med Gavers og Løfters Hær.
Syvti Heste stod rede
At føre det Følge afsted —
Er Alt nu færdigt til Opbrud,
Hun sagde, saa er jeg med!

Gjennem Frankrig.

Det var et gjævt og et ridderligt Tog
Da gjennem Frankrig de fore;
Vel fyvti Heste med Hoverne slog
Og fnyste ad Rytternes Spore.
Der lyste af Pandsre, der glimted af Spær,
Der vaiede Slør og der nikkede Fjær,
Der flagrede Silkeklæder —
Den Kongedatter til Hæder.

En Hær af Lastdyr bagerst i Tog
Bar Gods og kostelig Vare,
De ringere Stridsmænd der fremdrog,
Saa de fornemme Ridderes Skare,
Saa de Klerker og Fruer i langt Gevandt —
Men allerførst, mellem Sir Ferant
Og Høvdingen Thorlaug Bose
Saaes den nordiske Rose.

Hendes Ganger var hvid, med Rødt belagt,
Og gylden var hendes Sadel,
Af Fløiel blaa hendes Reisedragt —
Hun sad saa let og med Adel.
En Ædelfalk holdt hun paa sin Arm,
Et guldvirket Slør fløi om Hoved og Barm —
Klart Øinene straaled derunder
Og drømte om Kjærligheds Under.

Rundt om i Toget en Ungersvend
Red paa sin flygtige Ganger
Og vakte Glæde hvor han kom hen —
Det var Aimerik, den Sanger.
Snart dvæled han hist, snart var han her,
Men ofte han voved sig ganske nær
Til Kongedatterens Side —
Da blev hendes Træk saa blide.

Han talte for hende mangt hovisk Skjemt
Og mangen Ridder-Legende.
Sin Cithar havde han altid stemt
Dens Magt vel maatte han kjende —
Og naar hun i Middagsheden sad
Til Rast under Egens skyggende Blad,
Da sang han i Toner klare
Om Kjærligheds Lyst og Fare.

Hver Aften ſtandſede Toget ved
Et Slot eller Herreſæde,
Der Huusfruen ſtod ved Borgeled
Og bød dem Alle indtræde.
Saa ſtraaled den Borg af Kjerteſkin —
Da fyldtes hvert Fad, da flød der af Viin,
Da gjenlød Trapper og Sale
Af Klang og lyſtelig Tale.

Men ofte, naar Natten var faldet paa
Og Alt i Borgen var ſtille,
Dybt under Taarnet, hvor Jomfruen laae,
Hun hørte en Cithar ſpille
Og en Sang at hæve ſig dertil om —
Den vuggede hendes Morgendrøm.
Men ſtrax, naar Dagſkjæret gryede,
Maatte Toget atter opbryde.

Saa drog det Brudefølge fra Nord
Igjennem Gaskognes Haver,
Mens efter dets Vei ſtod gyldent Spor
Af Mildhed og rige Gaver.
Og alt ſom de længer mod Syden ſkred
Blev Himlen meer klar, og Luften meer hed,
Og Dufte, ſmigrende, ſøde
Fra Provence flog dem imøde.

Thi de var nu i hint Poesiens Hjem,
Det Troubadourernes Rige,
Hvor Livsblomstens Duft da vældede frem
Og kunde som Sang opstige,
Hvor Skjønhed paa Myrthethronen sad
Og Kjærlighed aanded fra hvert et Blad —
Der skulde den nordiske Kvinde
En Hvile paa Reisen finde.

Kjærlighedshoffet i Narbonne.

Hvor Middelhavets Bølger dunkelblaae
Og sagte skvulpe mod den krumme Strand,
Hvor Viinløv hænger over Høiens Rand
De hvide Mure af Narbona staae.
En Stad vel skjøn, med flade Blomstertage —
Men skjønnere den var i hine Dage
Hvorom saamange Mindesange gaae —
Da Riddertidens Glands laae over den,
Just, da Kong Hakons Datter kom derhen.

Grev Amalrik paa den Tid hersked der,
En prægtig Herre, mild og vennesæl,
Der elsked Sangen som sin egen Sjæl
Og derfor var for Troubadourer kjær.
Hos ham de samled sig, han gav dem Hæder,
Han gav dem Guld, saa fremfor andre Steder
„Den muntre Videnskab" just blomstred her.
Hans Hof de gjorde til en stadig Fest,
Sær nu, da dertil kom hin sjeldne Gjæst.

Alfons, Castiliens Konge, var hans Ven —
Derfor han dobbelt kjærlig tog imod
Den Spaniens Brud, det unge Rosenblod
Som fjernt fra Nord hid Skjæbnen førte hen.
Kun nogle Dage her hun skulde dvæle —
Af disse Dages Glands et Eftermæle
Dog end i fjerne Slægters Minde stod.
Thi al sin Evne, hele Kunstens Glød
Narbonas Hersker for sin Gjæst opbød.

Den Pragt til Bøger kunde give Stof.
Men af de mange Fester, Ridderspil
Kun een, den ædleste, vi nævne vil —
Nemlig det høie, strenge Elskovshof
Som efter Kunstens Regler her af omme,
Af skjønne Damer sattes til at dømme
I Hjertets Spørgsmaal og Forviklingsspil.
Hvorved en Sag, for Tvivlsomhed berømt,
Blev oplyst her, og endeligen dømt.

En Have strakte sig fra Grevens Borg
Mod Havets Bredder i Terrasser ned.
Her, en Oktoberdag, var Festens Sted —
Thi mild i Syd er Efteraarets Sorg.
Da føles meer ei Sommerbrandens Vaande,
Da lokker i det Fri den milde Aande

Af Eng, af Frugt og af Naturens Fred.
Derfor i grønnen Lund, blandt Blomsterbed
Sig samled her det Hof for Kjærlighed.

Paa en Terrasse, rigt med Hynder lagt,
Beskygget af Akaziers fine Blad,
De skjønne Dommere i Grupper sad
Som Blomster selv, i Sydens Glød og Pragt.
Og mellem disse sorte Dines Lue,
De stærke Farver, var det blidt at skue
Vor Nordens Møe, saa skjær som Liliens Blad,
Med lyse Lokker over Skuldren ned —
En Lilie i broget Neglikbed.

Fra dette høie Dommersæde gik
En Række Marmortrin ned til en rund
Og afmaalt Plads, med lysblød Grønsværsgrund,
Hvor Troubadourerne sin Skranke fik.
Og i en Halvkreds, under Piniers Haller,
Sad Riddere og Gjæster og Vasaller —
Foran dem alle Grev Amalrik;
Mens lette Pager gled i stadig Flugt
Omkring med Budskab, ædel Vin og Frugt.

Og over denne fyldte Scene stod
Provences Himmel med sit rene Blaa,

Og Havets dybe Die saae derpaa,
Og gjennem Luften gled en Vellystflod
Af Duft fra blomstrende Orangelunde,
Mens Vandspring pladskede fra Løvers Munde
Og fjerne Fugletriller hørtes slaae.
En varm Forventning over Alle laae —
Da reiste Greven sig, og talte saa:

Sat er vort Elskovshof i Guds Natur! —
Den Første, skjønne Raad, som beder om
At stilles her for Eders vise Dom
Er Guiraut Riquier, den Troubadour
Af høiest Rang og velkjendt Sangerære.
Han vil med tvende Brødres Hjælp frembære
For Eder nu et sjeldent Spørgsmaal, som
I Elskovs Lov stod hidtil uden Svar —
Lad Eders Dom nu gjøre Sagen klar!

Han taug. Og frem af Sangerkredsen skred
Den nævnte Troubadour, en herlig Mand:
I dunkle Die Phantasiens Brand,
Paa klare Pande Mesterskabets Fred.
Herr Aimerik stod ved hans ene Side
Og ved hans anden Gaucelm af Faidide —
Men Guiraut bøied sig for Retten ned

Og foredrog, til sagte Strengeklang,
Først disse Ord, halv Tale og halv Sang:

I skjønne Damer, lytter til!
Jeg Eder nu beskrive vil
Et sært, tredobbelt Elskovsspil.
Guillelma af Benagues er —
Forstaaer sig, efter Eder her —
Deiligst af alle smukke Fruer
Som Langue d'oc paa Læben bær.
Vee Ridderen, som hende skuer!
Vee Sangeren, ja vee Enhver
Af Mandkjøn, som er hende nær!
Han strax gaaer op i Elskovs Luer
Og veed ei, om hun har ham kjær.
Hun er saa stolt, hun er saa mild,
Hun er som Is, hun er som Ild.
Snart lokker hun, og snart hun truer.
Hun er ukyldig som et Barn,
Men dog en Mester i den Kunst
At fange Fugle i sit Garn.
Hun veier ud den mindste Gunst
Saa lige til sin Elskerhær,
At Hver maa tro, han ene er
Den hun af Hjertet haver kjær.

Saaledes var det, at det gik
Min ædle Ven, Herr Savarik
Af Maulèon, den gode Sanger,
Hvem denne Skjønhed endnu fanger
Skjøndt han saa bitter Lærdom fik.
Ved mangt et Smiil, ved mangt et Nik
Hun havde gjort den Ting ham klar
At Han den valgte Ridder var.
Derfor, da han forleden drog
Til hendes Hjem, ham Hjertet slog
Af saligt Haab om Minnetak.
Men i hans Reisefølge var
To Riddere: Herr Ademar,
Og Herr Rudel af Bergerac,
Der begge haabed samme Tak
Med samme Grund, med samme Ret,
Skjøndt Hver for sig kun vidste det —
Men Blindhed sparer mangen Sorg.

Ankomne til Benagues Borg
De ledtes op i Salen, hvor
Guillelma sad saa smuk og klog,
Og saare venligt dem modtog.
Med blide Ladet, fagre Ord,
Hun gav dem Plads omkring sit Sæde:
Midt overfor Herr Savarik

Blev sat, og de to Andre fik
Paa hver sin Side Nærheds Glæde.
Da var det, hun med sjelden Kunst
Besvared Alles Elskovshu,
Uddelte den begjærte Gunst
Til alle tre, i samme Nu:
Min ædle Ven, Herr Savarik
Hun saae paa med et Ømhedsblik
Saa sødt, saa smeltende, saa huldt
At Sands og Samling ham forgik.
Herr Ademar til samme Tid
Hun gav et Haandtryk, varmt og fuldt
Som var hun ham alene blid —
Imedens hendes fine Fod
Berørte Ridder Bergeracs
Fortroligt, let, saa alt hans Blod
Ham foer til Kind og Hjerte strax.

Derfor, da nu de Tre forlod
Den Elsktes Nærhed, var Enhver
For sig saa sikker paa, han her
Guillelmas Hjerte havde vundet.
At vel i Glædens Overmod
Enhver sit Indre, længe bundet,
Nu for hinanden frit oplod.
Ak, hvad beskriver deres Skræk.

Da Sløret nu var taget væk
Og tydelig de kunde see
Det Elskovsvæld, Hver troede fundet —
Her lige delt til alle Tre!

Dog, stærk er Kjærlighedens Tro! —
Thi denne Prøve ei har kunnet
Forstyrre deres Hjertero.
Enhver af dem nu kun paastod
At hans Beviis var ene grundet,
At Minnelønnen, Han tog mod
Var ene sand og ene god,
At Ham Guillelma elskedømt —
De tvende Andre kun paa Skrømt!
Den Strid blev skarp, den kosted Blod
Den kosted ridderlig Bedrift
Og varme Ord, og klogtig Skrift —
Men Ingen udfandt Stridens Rod.
Guillelma taug. Da kom de Tre
Til mig i deres svare Vee
Og bad mig Alle hjælpe dem
At føre deres Livssag frem
For Elskovshoffet, naar det stod
Her i Narbona, Sangens Hjem.
Siig mig da først, I Brødre kjære,
Som med mig tømte Sangens Drik —

Herr Gaucelm og Herr Aimerik —
Hvo af de Trende troer I være
Den, Fru Guillelma mest er god?
Siig mig i Versets ædle Kunst:
Hvad giver sandest Minnegunst
Den Elskes Blik, Haand eller Fod? —

Aimerik.

Guiraut, hvor kan Du spørge saa,
Du, som af hele Sangerskaren
I Elskovs Kunst er mest erfaren?
Kan Du for Alvor tvivle paa
At han kun bærer Prisen hjem,
Den lykkelige Svend paa hvem
Hans skjønne Dames Øine hvilte
Og sødt og trofast ham tilsmilte?
Til Diet Hjertets Kilder gaae,
Dets Sprog kan Kjærlighed forstaae.
Tit skuffes den af Haand og Mund —
Men Diet taler Sandhed kun,
Det er saa fuldt, det er saa klart,
Det lægger Hjertet aabenbart.
For Haandtryk giver jeg ei Stort —
Saa hilser Damen jo hver Den
Som under fjerneste Navn af Ven
Kun træder ind ad hendes Port.

Og Den, som troer paa Fodtryks Magt
Forverler Elskov med Foragt.

Gancelm.

Herr Aimerik! siig hvad I vil —
Falsk bliver dog kun Diets Spil.
Er det som Havets Dyb saa blaat,
Som Bølgen kold er da dets Spot —
Er det som Nattens Himmel sort,
Da lokker det i Natten bort.
Som Lynglimt farer Blikket om,
Hvo veed, om det til Een kun kom? —
Nei, derimod jeg holde vil
Den hvide, bløde Haand, som mild
I Beilerens varmt trykker til,
Og sender ham en Strøm af Ild
Igjennem Legeme og Aand.
Det Haandtryk hører ham kun til,
Deri han føler Troskabs Baand
Som aldrig meer ham svigte vil —
Er Troskabs Tegn ei just en Haand?
Men i hint Fodtryk ei jeg seer
En rigtig Elskovsgunst, Riquier!
Tag I det hen, sæt det i Vei
Om I formaaer, jeg kan det ei.

Guiraut Riquier.

Det Bedste levne I da mig —
Nu vel, jeg vil benytte det
Og dermed ende denne Krig.
I Haand og Blik er ofte Svig:
Hvad Alle kunne faae for sig,
Hvad Alle see, dets Værd er slet.
Men rører min en Fod saa spæd
I skjult, i om Fortrolighed —
Da gives mig i Smug derved
For alle Andre Fortrinsret.
Og intet bedre Tegn jeg veed
Paa Gunst i heftig Kjærlighed
End det, som Ridder Bergerac
Her fik ved Fodens Minnetak.

Aimerik.

Jeg priser dog Herr Savarik!
Hans blev det elskovsfulde Blik,
Det straalerige, hvori laae
Alt hvad et Hjerte kan formaae.
O, fik jeg fra de Dine blaae
Som jeg maa stedse tænke paa,
Et saadant saligt Himmelsblik
Der straalede af Kjærlighed —

Jeg tvivled ei et Øieblik
At jeg den Lykkeligste hed
Blandt Alle, som paa Jorden gaae!

Gancelm.

Og jeg paastaaer, at Ademar
Dengang den Lykkelige var.
Hans Elskte gav sin Haand ham hen,
Hvad Gunst kan være mere klar?
Jeg veed en Haand, saa liliehvid,
Saa silkeblød — o, vilde den
Min egen trykke halv saa blid —
Da fik paa al min Tvivl jeg Svar,
Da blev min Lykke soleklar.

Guiraut.

Og jeg opgiver ei min Fod!
Dens Gunst er mig for alle god.
Derved det var, og ei ved Ord,
Og ei ved Blik, hvor Tomhed boer,
Og ei ved Haand, af Falskhed fuld,
Jeg dog tilsidst engang erfoer
At Den, jeg elskte mest paa Jord
Var mig i Sandhed tro og huld.

Saa Brødre, enes vi da ei.
Hver af os gaaer sin egen Vei
Og alle føre lige langt
Fra Eenheden, som er forlangt.
Thi overgive vi da nu
Den hele Sag, med velraadt Hu,
Med Alt, hvad stridt er for og mod
Imellem Die, Haand og Fod —
Her til det rette Tribunal
Hvor Kvinden ene dømme skal.
Thi Kvinden, som uddeler Gunst,
Maa vel og bedst forstaae den Kunst
Deri at skjelne Frugt fra Skal,
Og Sandhed fra den tomme Dunst.
I Fruer, Møer! Vælger saa
Af Eders egen skjønne Kreds
De høit erfarne blide Trende,
Som nu det store Hverv vil faae
At bringe denne Sag til Ende.
Dens Parter vente kun derpaa,
Erklære forud sig tilfreds
Med Alt, hvad Eders Raad vil kjende.
Til Værket da! Vi bede om
En mild, men en retfærdig Dom! —

Tilbage traadte hilsende de Tre.
Nu Damerne tog fat paa Valget alt —

Og det lod til, at deres Stemmer faldt
Med megen Samklang, thi snart fik man see
Af deres Kreds tre Fruer sig at reise,
Og over hele Damehoffet kneise
I Skjønhed, Modenhed og stolt Gestalt.
De afgav Eed, og trak sig saa en Stund
Tilbage i en mørk Cypresselund.

Imidlertid urolig Venten laae
Tung over Mængden. Ridderne indgik
Om Dommen Væddemaal, og hvert et Blik
Med Længsel til den tause Lund hensaae.
Mon de ei kom? — end ei? — Det vared længe —
Da — endelig lod Tegn fra Harpestrenge.
De trende Fruer saaes frem at gaae,
Men ei til Dommersædet — nei, de skred
Hen til den norske Kongedatters Sted.

Der boied de sig dybt, og en af dem —
Det Fru Maria var af Ventadour,
Besunget af saamangen Troubadour —
Nu for vor Kongedatter satte frem,
Hvorledes ogsaa de med hver sin Mening
Ei kommet var til nogen Doms Forening
Undtagen den, at give Sagen hjem
Til hende, til den kongelige Gjæst —
Lov skulde være, hvad hun nu fandt bedst.

En ængstlig Stilhed fulgte disse Ord.
Blandt Damerne, som paa Terrassen sad,
Der lød en Hvisken, som i Poplers Blad —
Imellem dem de spodske Spørgsmaal foer:
Den Fremmede? — Hvad kan, hvad vil hun sige? —
Hun dømmer her i Kjærlighedens Rige,
Hun, som har hjemme i det kolde Nord? —
Selv nogle Riddere paa Smilet drog,
Men mangt et Hjerte dog for hende slog.

Herr Aimerik alt gjorde Mine til
At ville staae til hendes Bistand frem —
Da reiste sig den Mø fra Kuldens Hjem
Op fra sit Sæde, rank, alvorlig mild,
Det kongelige Blod til hendes Kinder
Med Varme skjød, og Hjemmets Tro og Minder
Gav hendes blide Die uvant Ild,
Mens fast hun skued om sig, og med klar,
Skjøndt let bevæget Stemme gav det Svar:

I Fruer og Mænd af det rige Søderland,
Hvi spørge I den fremmede Kvinde?
Eders Kjærligheds Spil jeg ikke kjende kan,
Langt mindre Eders Gaader udfinde.

Jeg veed kun, hvad er Brug i min bolde Faders Gaard
Og mellem mine trofaste Fjelde,
Og hvad hos hver en Kvinde i Hjertet skrevet staaer,
Det kan jeg ogsaa simpelt fortælle.

Vel Blikket og hos os er et Kjærligheds Bud
Som Ungersvenden faaer fra sin Pige,
Og Haandens Tryk er Tegn fra den udvalgte Brud —
Om Fodtrin vil jeg slet intet sige.

Men alle disse Tegn maa gaae fra Een til Een
Om deraf vi skal Kjærlighed kjende,
Fra Een de kan ei sendes til To uden Meen,
Og mindst som her, paa eengang til Trende!

Derefter har den Kvinde, I kvæde om her,
Kun listigt drevet Spot med dem Alle! —
Slet Ingen af de Tre hun af Hjertet har kjær,
Og Ingen kan den Elskte sig kalde.

Dog mindes: dette er kun hvad Nordfolket troer,
Og hvad jeg af mit Indre kan nemme —
For Sydens Skik ei gjælder den Fremmedes Ord,
For Blomsterbed ei Skovenes Stemme.

Men Alle priste denne Røst fra Skov,
Natur her seired over Kunst engang
Ved Kunstens Hof, og under Harpeklang
Kristinas Ord udraabtes nu til Lov.
Grev Amalrik gav hende Hæders Fylde,
Selv Damerne nu maatte hende hylde —
Og Troubadourerne i mangen Sang
Bevarede den norske Jomfrues Ry
Ved Elskovshoffet i Narbonas By.

Overfaldet i Bjergene.

Over de vilde Pyrenæer —
Snart gjennem dybe Kløfter,
Snart høit til Fjelds, hvor Himlen nær
Den skarpe Tind sig løfter —
Nu der, hvor Snee og Ødhed boer,
Nu i Kastaniers Skygge —
De Reisende fra fjerne Nord
Drog hen, kun altfor trygge.

De vidste ei, at bag hver Muur
Af Klippen, som en Glente
Det vilde Bjergfolk laae paa Luur
For Blod og Rov at hente.
Og ei de kunde let og frit
Sig da til Modstand samle,
Thi Een for Een de maatte tit
Ad smale Fjeldsti samle.

Saa drage de en skymørk Dag
Langs henad Fjeldets Vægge,
Mens røde Klipper, Lag for Lag,
Høit over dem sig lægge.
Brat under dem, i Kløftens Bund
Den stride Elv sig skyder,
Ei nogensteds en anden Grund
End Stien sig frembyder.

Een efter een, langs dennes Rand,
Gaae deres Muuldyr, Heste,
Og prøver først med klog Forstand,
Hvert Trin, hvert Fodefæste.
Nu skjules de af Klippens Muur —
Nu komme de tilsyne,
Mens Stormen gaaer i Kløft og Ur
Og Uveirsskyer lyne.

Hist paa et Muuldyr, svøbt i Maar,
Jomfru Kristina sidder —
Og tro ved hendes Side gaaer
Herr Aimerik, den Ridder.
Han leder hendes Ganger frem;
Hver Sti han her mon kjende —
Et Stykke foran, efter dem
Gaae norske Vaabensvende.

Et Sted maa Stien brat sig snoe,
Hvor Fremspring den fordølge —
Der fandt et Øieblik de To
Sig skilte fra sit Følge.
Og just i denne Stund brød frem
Den længe dulgte Fare:
Af vilde Bjergfolk over dem
Faldt her en Røverskare.

Fra Klippen de sig glide lod,
De myldred op af Jorden —
Høit deres vilde Hyl om Blod
Lød mellem Storm og Torden.
Herr Aimerik dem vel modtog
Da de imod ham rendte:
To ved det første Hug han vog,
To han i Dybet sendte.

Men hvad han hug — og hvad han jog,
De blev ham dog for Mange:
Som sultne Ravne de nedslog
Over den dyre Fange.
Strax kunde Hjælp ei nærme sig —
Da maatte han vel blegne:
Han saae Kristina som et Liig
Ned over Dyret segne.

Alt gridske Røverhænder ud
Sig efter Byttet rakte —
Da fnyste han som Vredens Gud,
Og alt tilside strakte,
Tog hende paa sin Arm, og sprang
Som Løven med sin Unge
Hen i en Spalt, hvor Epheu hang
I Krandse, tætte, tunge.

Her haabed han, med Ryggen fri,
Dog hende at forsvare
Til Hjælp vandt frem, ad smale Sti
Og gjennem Fienders Skare.
Hans Legeme var hendes Skjold,
Sit Sværd han lod omfare
Til døde Kroppe, som en Vold,
Om dem henlagte vare.

Imedens trængte Følget frem
Til Hjælp, af Livsens Evne —
Men denne Gang var og for dem
Et dobbelt Dødens Stevne.
Thi paa den trange Vei de stod
Med Fienden mod hinanden,
Og ganske nær ved deres Fod, —
Der gabed Afgrundsranden.

Men frem de skred, med muntre Raab,
De kjække norske Svende,
Og over Alt, som freidigt Haab,
Lød der en vældig Stemme:
Hold ud, Du bolde Riddersmand!
Fat Mod, Du fagre Rose!
Nu nærmer Hjælpen sig paa Stand,
Nu kommer Thorlaug Bose!

Og snart han kom — de naaed frem,
De sikkre norske Svende —
Det Fienden blev og ikke dem,
Som lærte Dybet kjende.
Men Seirens Frugt dog blev dem tom:
Forgjæves deres Blikke
Til alle Kanter speided om —
Kristina var der ikke! —

Af Liig, af Vaaben var der nok
Til Rest fra Kampens Hede,
Af hende dog ei Spor, ei Lok,
Ei mindste Mindeklæde!
Omsonst de søgte overalt,
Det gjorde Angst kun værre —
Selv Thorlaug da til Jorden faldt
Og græd, den stærke Herre.

Kun Sir Ferant ei klaged med
Men gav dem Trøst i Svaret:
Frygt ikke saa! forviſt jeg veed
At hun er vel bevaret.
Seer I da ei, at ogsaa Han
Er borte, hendes Kjæmpe?
Om Nogen hende frelse kan —
Han kan det, og med Lempe.

Han kjender hver forborgen Krog,
Hver Spalt i disse Klipper
Hvor tit han før paa Jagt uddrog —
Mindst nu ham Foden glipper.
Lad os kun ride længer frem
Og faſt paa Haabet bygge:
Jeg vædder snart vi finde dem
Ei langt herfra, heel trygge!

Ringen.

Og frelst hun var, det unge Rosenblod,
Fra Faren baaret paa sin Ridders Arme —
Over saa megen Ungdom, Skjønhed, Mod
Vel haardest Skjæbne maatte sig forbarme.
Thi just som Aimerik mat lænet stod
Mod Klippens Krog, og med fortvivlet Varme
Mod Fienden brugte sine sidste Kræfter —
Det tyktes ham, at Fjeldets Væg gav efter.

Men det var Epheuteppet kun, som faldt
Tilside lidt, og viste ham en Spalt
Igjennem Fjeldet, den han nu gjenkjendte.
Og just som Roverne sig alle vendte
Om mod de Norske, der imod dem rendte —
Han med Kristinas livløse Gestalt
Sig hurtig ind i Klipperevnen trængte,
Og efter sig med tætte Grene stængte.

Derinde, hvor en grønklar Dæmring stred
Med Dunkelheden, som i Bjerget hvilte,
Han med sin skjønne Last forsigtig ilte
Ad Kløftens Bund, der som en Trappe ned
I mangen Krumning førte mod et Sted,
Hvor Dagen atter i det Fjerne smilte —
Derhen, hvor Klippen i en høi Portal
Sig aabned mod en trang og eensom Dal.

Her lod det til at Somren end gjensad
I søde Drømme, som et Barn, der sover —
Saa friskt og saftiggrønt var hvert et Blad,
Saa mild var Luften, og saa fri og glad
Hentrilled Bækken sine klare Vover.
Paa dennes Bred, hvor Klippen luded over
Den bløde Mosgrund, blidt han lagde hende
Og søgte Livets Gnist igjen at tænde.

Snart hendes Kind en sagte Rødme tog —
Det var som Livets Varme fra hansømme,
Hans dunkle Blik til hendes Hjerte drog.
Og da hun sine Øine mildt opslog
Hun smiled til ham, endnu halvt i Drømme —
Hun saae paa ham, som vilde hun udtømme
Det Ømhedsvæld, hun bar saa længe tyst,
Paa eengang nu, sødt i den Elsktes Bryst.

Alt drog han hende til sig, overvældet —
Da ganske til Besindelse hun kom,
Og rev sig løs, saae sig urolig om
I Dalen, og til ham, og op mod Fjeldet.
Og udbrød: Ak, hvor er jeg? — Hvo er fældet? —
Er jeg Fange? — Siig mig kuns min Dom!
Herr Aimerik — hvor er, hvor er mit Følge? —
O, før mig til dem — Intet I mig dølge!

Hos mig Du er! — hos Den, Dig elsker kun
Paa viden Jord — hvi spørge om de Andre?
Hos dem Du kan jo atter tidsnok vandre —
Giv mig da denne ene, korte Stund, —
Den dyrekjøbte, Du mig ikke klandre!
See, Skjæbnen selv har aabnet Dig din Mund:
Dødsfienders Vold, selv Klippen maatte vige
Paa det et Ord vi kan hinanden sige!

Du har mig kjær — det sagde mig dit Øie,
Det sagde mig mit Haab saamangen Gang!
Ak, nu jeg kan ei meer mig lade noie
Med stumme Smiil til Troubadourens Sang.
Meer maa jeg fordre, Vished maa sig bøie
Nu til mit Øre med sin fulde Klang,
Hvis jeg skal kunne haabe, kunne leve
Naar Kongens Brødre snart din Haand vil kræve.

Det veed Du ei, Du Nordens rene Mø,
Hvor Sydens Barn af Elskov kan fortæres!
Om paa sit Bryst han gjød den dybe Sø —
Dets Flamme vilde deraf ikkun næres!
Sin Elskte maa han vinde, eller døe —
Et Tredie her ei kjendes eller læres.
Til Trøst for saadan Kval, giv mig da kun
En Gunst, en eneste, i denne Stund!

Saa stormed han i Lidenskabens Hede
Og glemte alt for dette Øieblik.
Men Spaniens Brud tilbage maatte træde
Og sagde straffende kun: Aimerik! —
Strax saa hun ham for sine Fødder bede
Omt om Tilgivelse, med ydmygt Blik.
Alt hvad hun ønsked, loved han at gjøre —
Nu vilde han til Følget hende føre.

Da rørtes hun, og ikke meer hun evned
At tvinge Hjertets Stemme nu igjen —
Hun bøied sig mod ham, hans Navn hun nævned
Nu atter, men som Elsket, ei som Ven.
Sin Haand i begge hans hun længe levned,
Et Kys hun aanded paa hans Pande hen
Og sagde: Aimerik! Nu skal Du vide
At jeg, som Du, vel uden Haab maa lide!

Dig haver jeg mest kjær paa Jorderige —
Af Mænd kun Dig, — det vidner jeg for Gud! —
Min Ungersvend! — ak — hør mig rolig ud,
I Livet kun eengang jeg kan det sige:
Jeg elsker Dig! — men er en Andens Brud.
Kong Hakons Datter tør sit Ord ei svige,
Jeg viet er, til Syden frem at bære
Mit Folks, mit Fædrelands, min Stammes Ære.

Thi kan Jeg ei, som her saamangen Kvinde,
Min Ridder føre ved min Husbonds Haand.
Er engang knyttet hint forhadte Baand —
Da maa vi aldrig meer hinanden finde.
Men som et Tegn, at Skjæbnen vel kan binde
Mit Legems Vilkaar, aldrig dog min Aand —
Jeg for den Tid, da Jordens Strid er over,
Med denne Ring min Sjæl med din trolover.

Den Ring har engang Sir Ferant mig rakt
Med Udsagn, at den skulde eie Magt
At stifte Lykke mellem Mand og Kvinde,
Naar den af Brud i Brudgoms Haand blev lagt.
Nu veed Du, at med Ham, som skal mig binde,
Jeg kan ei, vil ei nogen Lykke finde.
Misbruge vil jeg ikke Ringens Kræfter —
Tag Du den da — bær den for mig herefter!

Og naar vi da skal vidt adskilte være,
Den minde Dig, du Fugl i fri Natur!
Om Kongedatteren i gyldent Buur,
Som Smiil paa Læbe, Sorg i Bryst maa bære,
Som lider meer end Du i al sin Ære,
Og seer Forløsning kun bag Dødens Muur! —
Og nu afsted! — vor Frihed er til Ende,
Forlænge alt saa ængstes mine Svende.

Den unge Sanger havde drukket ind
Sin Elsktes Ord i Andagts hele Stilhed.
Hans vaade Øie dog, hans blege Kind,
Hans Læbes Dirren røbed at hans Sind
Blev luttret, og at hendes rene Mildhed
Faldt som en Dug paa Lidenskabens Vildhed.
Han kysted hendes Ring de tusind Gange
Og sagde kun: I Alt er jeg din Fange!

I Glæde og i Sorg, Dig fjern, Dig nær —
Jeg lyder Dig, hvorhen Du vil mig skikke —
Nu Lykkens Talisman jeg med mig bær.
Kun eet Du love mig endnu: Vælg ikke
Din tvungne Brudgom, før for dine Blikke
Enhver af Brødrene fremstillet er!
Jeg veed, den Yngste er paa Hærtog draget —
Saa har vi Frist, til han gaaer hjem fra Slaget.

Hun loved det. Og nu han hende førte
Langs Bækken ned, i brede Blades Ly.
For Solen længst var veget hver en Sky,
Luften var let, og fra det Fjerne hørte
De Følgets Hornklang kalde dem, og flye.
Han baned Vei, saa hendes Klædning rørte
Knapt med en Flig ved tætte Krat og Tjørne —
Nu dreied de omkring et Klippehjørne.

Der aabned sig med Eet, midt foran dem,
Et vidtstrakt Landskab, varmt i Sydens Himmel —
Saa rigt og stort, at Øiet saa sig svimmel,
Mens af den fjernblaa Duft en pragtfuld Vrimmel
Af Floder, Byer, Taarne blinked frem.
See, raabte han — see Spanien! see dit Hjem!
Der skulle Alle Dig paa Hænder bære,
Der skal Du herske med en Dronnings Ære!

Her Veien gik. Han i sit Jagthorn stødte
Saa Tonerne langt hen i Fjeldet klang —
Men ikke Ekko blot det Gjensvar fødte,
Det Følgets var — den Afstand var ei lang;
Snart glimted Spær, og Banret høit sig svang —
Med Tak til Gud de Alle sammenmødte,
Og droge langsomt ned af Bjergets Sider
Til Landet, hvor den klare Ebro glider.

I Valladolid.

En Borg er nævnt Valladolid,
Vide bekjendt fra gammel Tid.
Den staaer paa Castiliens høie Sletter
Med utallige Kupler og Minaretter,
Med Taarne og Volde i stærkest Ring,
Med duftende Haver rundt omkring.
Her Kong Alfonso, kaldet den Vise,
Ham, Sange og Krøniker alle prise —
Med sine Baroner og Riddere sad
Og holdt sit Hof saa prægtig og glad.
Til Glæde og Pragt vel havde han Raad,
Hans Vælde var stor, som viis hans Daad —
Det Meste af Maurernes skjønne Rige
Til Castilien var lagt, ved List og Krige:
Toledo alt længst var undertvunget,
Sevilla bar Korsets Tegn med Vee,
Og i Cordovas store Moskee
Var nylig den første Messe sjunget.
De saracenske Fyrster og Mænd

Han skjenkede Liv og Frihed igjen,
Fordi de lagde sig ham tilfode
Med Land og Folk, og med alt sit Gode
Af Rigdom og Guld, som Havets Sand,
Af Lærdom og Klogt, af Skriverier,
Af skjønne Kunster og Skilderier,
Hvis Mage ei fandtes i andet Land.
Deres Lærde og Vise han agtede godt:
Selv i hans eget inderste Slot
Vare de kjære og hædrede Gjæster
Sammen med christne Kjæmper og Præster.
Dog mest han hædred, med gavmild Gunst,
Den ædle, hellige Digtekunst —
Troubadourer og Sangere vare
Derfor hos ham i talrig Skare.
Der havde de nok at synge om Hæder,
Om Vaabendaad og om Elskovsglæder.
Der dirred snart Luften af Vaabenleeg,
Snart mildere Toner fra Cithren steeg,
Snart talte de Lærde i Soilegange,
Snart floitede Borgen afømme Sange —
Saa holdtes det Hof i Valladolid
Paa Kong Alfonso den Vises Tid.

Did Jomfru Kristina nu nærmede sig
Alt mere og mere, heel ængstelig.
Igjennem Aragon var hun draget

Og havde der megen Hæder taget
Af de Catalaners gamle Drot
Som herfked i Barcelonas Slot.
Saa var hun, med alt sit gjæve Følge
Draget op, langs Ebros perlende Bølge,
Til Gammelcastiliens Rige frem,
Hvor hun skulde have sit Fremtidshjem.
Hendes Mildheds, hendes Deiligheds Ry
Drog foran hende fra By til By,
Saa paa hendes Vei sig pleied at samle
Baade Høie og Lave, Unge og Gamle,
For at hilse den fremmede Kongemø,
Der kom til dem saa langt over Sø,
Der var saa forunderlig lys og skjær
Som Ingen tilforn var seet her —
Hvis Haar var som det fineste Guld,
Hvis Haand var stedse af Gaver fuld.
I Soria mødte dem Kongens Mænd,
I Burgos holdtes der Hvile igjen —
Kong Alfonsos ældste Broder modtog
Dem der, og ledede Brudens Tog.

Just ottende Dag Juul det var, —
Solen skinned saa sommerklar —
Da saae hun Valladolids Taarne kneise,
Maalet for hendes lange Reise.
Udenfor mødte en prægtig Skare

Af Christne og Maurer paa Gangere snare,
I Staal, i Guld og i Farver klare.
Den høie Mand, som red foran dem
I Skarlagenskappen med Hermelinsbræm,
Var Kong Alfonso selv; ved hans Side
Hans Dronning Jolantha saaes at ride, —
Hendes Skjønhed var som den dunkle Nat
Med Sydens funklende Stjerner sat.
De begge steg af for Jomfru Kristine
Bød hende velkommen med kjærlig Mine.
Den nordiske Mø af sin Hest let gled,
Vilde knæle for dem til Jorden ned —
Men Dronningen tog hende i sine Arme,
Der skulde hun finde en Moders Varme.
Høit Kongen kaldte hende sin Datter —
Løftede hende i Sadlen atter,
Greb Dyrets Bidsel, og ledte hende selv
I Byen ind, under Portens Hvælv
Og gjennem de krumme, smykkede Gader
Hvor Folket ventede, Rader ved Rader,
Og modtog hende med Velkomsttegn
Af Jubelraab og af Blomsterregn.
Skjønne Kvinder og Silkefaner
Lyste fra Vinduer og Altaner,
Der fandtes ikke det Tag saa brat
Som ikke af Mennesker var besat —
Alle til hende paa Fingren kysted,

Og medens duftende Blomster drysfed
Over hende fra hver en Vraa,
Hørtes den brusende Mumlen gaae:
Hvor hun er smuk, og fiin, og klar!
Aldrig vort Land en Skjønnere bar! —
Moder Maria velsigne hende
Som kommer til os fra Verdens Ende! —

Saa drog de op imod Kongens Slot.
Da vinked Jomfruen: Min høie Drot! —
Hun sagde — I ville nu venlig høre
Den første Bøn, jeg Eder maa gjøre.
Ikke nu til Hoffet I føre mig ind!
Saa lidet er derpaa beredt mit Sind.
I føre mig til et Klosters Bo
Hvor jeg kan vaage og bede i Ro,
Kan takke Gud for lykkelig Fart
Og samle og prøve mit Sind, til snart
Den længe ventede Dag oprinder
Som for stedse til Eders Hof mig binder.
Min Datter, svared Kongen derpaa,
Jeg vil ikke hindre Eder at gaae
Hvorhen I lyster her først at være,
Eders Fromhed maa jeg og høilig ære —
Skjøndt haardt det vil falde, alt nu at miste
Eders Aasyns Glands, og hvorledes vil I friste
Det Brudgomsvalg, naar I ikke itide

Mærker Eder Den, som skal gaae ved Eders Side? —
Naar Timen kommer, det Gud vil mig give,
Gjensvared Kristina — desuden blive
Mine Landsmænd ude i Verdens Krig
At tage vare paa Alt for mig.
Et Kloster vel findes i denne By
Som vil unde mig nogle Dages Ly! —
Ikke skal det mangle, var Kongens Svar,
Min egen Søster Fru Beringar,
I Mariaklostret er Abbedisse,
Hun tager vel imod Eder, tilvisse;
Der vil I finde en Ro uden Lige —
Dog ikke længe, det kan jeg Eder sige:
Strax jeg bereder den Høitidsfærd,
Mine Brødre ere snart forsamlede her —
Saa kommer jeg selv, og henter min Gjæst
Til Brudgomsvalg og til Bryllupsfest! —

Nu førte han hende i samme Stund
Til Klostret hen, det laae i en Lund
Af Lærketræer og dunkle Cypresser.
Der optoges hun vel, der hørte hun Messer
Og offred paa Alteret et Sølverkar
Hvis Mage i Sværhed ei seet var. —
Der knæled og bad hun Nat og Dag
Forat kue sit Hjertes urolige Slag.

Imidlertid færdedes hendes Fruer
Med Ære i Dronningens gyldne Stuer,
Og hendes Følgemænd levede flot
I den spanske Konges prægtige Slot.
Da hændte det sig den tredie Morgen,
At der kom et stateligt Tog til Borgen
Af Grever, Baroner og Riddersmænd,
Som bad at stilles for Jomfruen hen.
Deres Ærinde var, at forlange hendes Haand
For den gamle Konge af Aragon.
Paa Reisen han saa hendes Deilighed
Og var nu blevet saa rørt derved,
At han tilbød hende Land og Rige
Hvis hun vilde hos ham paa Thronen stige.
Der Kong Alfonso dette fornam
Blev han heed i Hu, og af Stolthed stram,
Hans Læbe blev hvid og hans Pande rød —
Dog tvang han sig, og sagde med sød,
Skjønt sittrende Stemme: I Mænd af Norge!
For denne Beiler jeg kan Eder borge.
Dybt synke vel maa min Broders Haand
Imod Don Jaymes af Aragon:
Han er en mægtig Konge og Herre,
Langt rigere end mine Brødre, desværre,
Han giver Eders Jomfru Dronningnavn —
Hos os kan ei udfyldes det Savn.

Vel have vi Eders Konges Ord —
Men hvad gjør det, mod en Ære saa stor?
I skynde Eder da Kristina at finde,
Hun maa dog vide, hvad hun kan vinde.

Thorlaug Bose rysted sit Hoved og loe:
For dette at bryde Jomfruens Ro
Lidet tykkes mig værdt — den Sag er jo klar,
Jeg tager paa mig det hele Svar.
Til En af dine Brødre er hun fæstet,
Derfor har hun jo dit Rige gjæstet —
Kong Hakon brød end aldrig sit Ord,
Hans Datter viger ei af hans Spor,
Selv om dine Brødre knapt eied et Spiger
At holde mod Kongen af Aragons Riger.
Og sæt endog, at hun nu var fri —
Det Giftermaal stemmed jeg aldrig i!
Den Konge er gammel og hvid af Haar,
Kristina er ung, som den blomstrende Vaar —
Det blev end aldrig til Nogens Gammen
Naar Vinter og Vaar skulde leve sammen.
Drag derfor tilbage, I Aragons Mænd,
Og bringer Eders Herre vor Hyldest hen —
Vor Jomfru kan ei hans Krone bære,
Hun er bortlovet, her skal hun være.
Og Du, Herre Konge! spildt var din Spot —
Et ærligt Haandtryk gjør Alting godt.

Han greb Kongens Haand med et vældigt Tag —
Saa blev der ei handlet meer om den Sag.
Til Brudgomsvalget Alt gjordes rede —
Alle Kongens Brødre var nu tilstede,
Og næste Morgen den unge Brud
Skulde hentes med Pragt af Kloſtret ud.

Løftet.

Den sidste Nat Kristina i Klostercellen sad
Med foldede Hænder og alene,
Mens Maaneglands klar gjennem Vindvets Pillerad
Faldt hen over Gulvets Marmorstene.

Som et Marmorbilled selv hun hvid og stille sad
Men Fred var dog i Hjertet ei inde, —
Thi alt hvad hun kjæmped, og alt hvad hun bad,
Den søgte Ro hun ei kunde finde.

Fra Alterets Fod og til Ham, hun havde kjær
Hendes Tanker uvilkaarligt sig vendte,
Hun skjalv for hvert Pulsslag, der bragte Morgnen nær —
Hendes Haand, hendes Tindinger brændte.

Af Uro hun sig reiste tilsidst, og stødte op
Et Vindue mod den lille Blomsterhave,
Hvor Maanen laa blank paa Cypressens dunkle Top
Og skinned over Søstrenes Grave.

Derude fra strømmed den friske Natteluft
Som et Bad til hendes Bryst, hendes Pande,
Og hun syntes, den bragte med Naaletræets Duft
Hende Bud fra de hjemlige Strande.

Saa der kom i hendes Sjæl et hjemligt Helgennavn,
Som hun her end ei havde paakaldet —
Og hun hvisked: Sankt Olaf! oplader Du din Favn
For din Datter, saa dybt hun er faldet?

Kan Du finde hende her, hvor dit Billed ei staar,
Hvor forgjæves hun har anraabt de Andre? —
O, saa skjænk mig tilbage min freidige Vaar!
Giv mig Kraft til min Livsgang at vandre!

Du hellige Drot! kan Du Styrke og Ro
For min Sjæl fra Guds Himmel udvirke —
Jeg lover Dig, at her skal din Herlighed boe —
Jeg bygger Dig i Syden en Kirke!

Saa bad hun. Og neppe var Bønnen fuldendt,
Før bag Lundens nattedunkle Kroner
Der hæved sig en Stemme, af hende vel kjendt,
Med de bløde, de besjælede Toner.

Dybt maatte hun vel lytte, det var Aimeriks Sang —
Men i den var ingen Klage, ei Smerte,
Kun Kjærligheds Haab, med sødt dulmende Klang,
I hans Natsang gled til hendes Hjerte:

Elskte, kan Du
Bag dit Klosters Vægge
Høre mig nu? —
Gid jeg kunde lægge
Hele min Hu
Paa de friske Dufte
Dig Nattens Lufte
Sende nu!

Elskte, fat Mod!
Haabet ingensinde
Elskov forlod.
Lad det sagte rinde
Gjennem dit Blod —
Haabets Drik jeg tømmer,

Salig mig drømmer
Ved din Fod!

Elskte, Godnat!
Frygt ei for i Morgen —
I dunkleſt Nat
Ligger Sol forborgen.
Sænk Du kun mat
Dine Øienlaage —
Tro skal jeg vaage
Sidſte Nat!

Saa sang han — og var det ved Kjærligheds Røst,
Var det Kraft fra Sankt Olaf, den Høie —
Der kom til hendes Sind en forunderlig Trøst,
Og en Slummer sank paa hendes Øie.

Brudgomsvalget.

Oprundet var nu den Morgen
Over Valladolid,
Det klang i Kongeborgen —
Kommet var Valgets Tid.
Under de Buer svale
Samled sig Gjæst ved Gjæst,
Alle de gyldne Sale
Aabnedes til den Fest.

Mest lyste i Morgnens Luer
Den store Kuppelhal
Med skinnende Marmorbuer,
Med Billeder uden Tal.
Silke og kosteligt Klæde
Paa Gulv og Bænke var bredt,
Det kongelige Sæde
Var i Salens Ende beredt.

Nedad, langs begge Sider,
Castiliens Ædleste sad —
Blomsten af hine Tider,
En pragtfuld, en broget Rad.
Der saaes den mørke Korsfarer
Stolt lænet paa sit Sværd,
Mellem yngre Ridderes Skarer
Af munter, beleven Færd.

Der saaes den fine Maurer
Med Gazelleblikket paa Luur —
Der saaes, krandset med Laurer,
Mangen vidtkjendt Troubadour.
Der vented i Linnedsærker
Og lange Gyldenskrud
En Rad af Bisper og Klerker
Paa Brudgom og paa Brud.

Nærmest ved Kongens Sæde
Sade de norske Mænd,
Vældige, herdebrede
Mod Sydens slanke Svend.
Forrest var Thorlaug Bose
Stolt i sin Hjemstavns Dragt —
Alle maatte ham rose
For Mandighed og Pragt.

Tom stod end Kongens Throne
Under Himlen af Guld —
Da gjalded Trompetens Tone
Under Domen, høitidsfuld,
Da brusede Mængdens Bølge
Som Havet ved Morgenvind —
Kong Alfonso med sit Følge
Traadte i Hallen ind.

Det var et Tog uden Ende
Af Fruer og Hoffets Mænd —
Af Kongens Brødre kun trende
Saaes i Rækken end.
Men foran skred selv den Konning
Og ledte Bruden frem —
Det gjorde og hans Dronning,
Saa Kristina gik mellem dem.

Rank skred hun over Tillie
Den Kongedatter prud,
Bar fast, med nordisk Villie
Sin høie Skjæbnes Bud.
Vel sænkte var hendes Blikke
Og Kinden marmorhvid —
Derunder saaes dog ikke
Hendes Indres svare Strid.

En Krands af Roser hvide
Om Haarets Guld var lagt,
Om hendes Former blide
Faldt Kjortlens Sølverpragt —
Fra hendes Skuldre svæved
En Fløielskaabe blaa,
Med Perler rigt indvævet
Og gyldne Kroner paa.

Der legtes paa Harper og Giger
Alt som hun ledtes frem,
Dybt bøied sig Klerk og Kriger —
Hun hilste til alle dem.
Kong Alfons, hans Dronning skrede
Med hende paa Thronens Trin —
Førte hende der til Sæde
Paa Silke og Hermelin.

Kongens Brødre sig stillede
I Række ved Thronens Fod —
Paa det yndige Brudebillede
De saae med begjærligt Blod.
Men der nu Alt i den hvalte
Borghal var blevet tyst —
Reiste sig Kongen og talte
Af mildt bevæget Bryst:

Mit Riges Trofaſte, Kjære!
Mærker nu mine Ord:
I ſkue det Alle, ſtor Ære
Er kommet til os fra Nord.
Kongen, ſom herſker over
De Lande ved Nordens Sø,
Har ſendt, over Bjerge og Vover,
Hid ſin Datter, den deiligſte Mø.

Hende nu ville vi hædre
Alt ſom vi kunne bedſt —
Den Datter af bolde Fædre
Skal ſidde vor Throne næſt.
Mine Brødre! Nu Eders Lykke
Lægges i hendes Haand:
Lykſalig Den, Hun vil ſmykke
Med Troſkabsringens Baand!

Min Datter! Timen er kommen
Da Du ſkal høre os til! —
Nu maa Du affige Dommen,
Vælge den Beiler, Du vil.
Her ſtaae mine Brødre, og brænde
At høre ſin Dom af Dig —
At bedre Du kan dem kjende
Jeg nævner Enhver for ſig.

God Herre i sit Rige
Er Don Fredrik, den Ældste, her —
Seirrig og vældig i Krige,
Vel øvet i Ridderfærd,
En dygtig Jæger tillige —
Deraf i hans Læbe det Skaar —
Gjæv Husbond, det tør jeg sige,
I ham Du sikkert faaer.

Don Enrique her, den Anden,
Alle Kvinder hidtil led —
Han er livlig, har Klogt i Panden,
Er den bedste Rytter jeg veed.
Han kriged vel mod sin Fader —
Det er paa hans Skjold en Plet;
Men Kjærlighed Alt forlader —
For Hustruen hvad gjør det?

Don Sancho, den Tredie, var længe
Til Bisp i Toledo bestemt,
Vil nu dog Staven borthænge! —
For Dig har han Palliet glemt.
Han er lidt svag af Naturen,
Af stille, fredelig Aand —
Forlader dog Klostermuren
Nu gjerne ved Elskovs Haand.

Nu har jeg fremlagt deres Indre,
Det Ydre Du selv kan see —
Hvad skulde Dig da meer hindre
At vælge mellem de Tre?
Hvilken af dem Du tager,
Jeg giver mit Minde med —
Dertil alle gode Sager
Af Guld og af Herlighed.

Kongen taug. Men de Trende
Traadte nu Jomfruen nær,
Og fornyede Alle for hende
Broderens Bøn og Begjær.
Selv svarede hun dem ikke
Med mindste Ord eller Vink,
Men fra hendes bedende Blikke
Fik Thorlaug Bose et Blink.

Han reiste sig strax, den Gjæve
Og saa til Orde tog:
Bedre Beilere vi ei kræve
End dem Du foreslog.
Heel ypperlige Svende
Er Drot, dine Brødre tre —
Dog, Sagen gaaer ei til Ende
For vi den Fjerde see.

Hun vælge skal mellem alle
De Brødre af Kongeblod —
Saa Hakons Ord monne falde
Da vi vort Hjem forlod.
Min Herre vil jeg nu holde
Hans sidste Faderord, —
Og Konge, af Brødre bolde
Har Du fire, saavidt jeg troer.

Ak, sagde Kongen og smiled,
Den Yngste er fast en Dreng
Og derfor jeg ikke iled
At rede hans Brudeseng. —
Men, hvad vil den Larm betyde
Dernede af klirrende Fjed? — —
Hvo vover her at bryde
Kongens hellige Fred?

Saa raabte han ned i Salen,
Hvorfra der og virkelig
Lod Trin og høirøstet Talen
Som af En, der fremtrænger sig.
Kristina den Røst opfanger —
Skjælver, og bliver saa rød:
Det var Aimerik den Sanger,
Som gjennem Kredsen brød!

Han var saa skjøn at skue!
Hans Bryst nu glimred af Guld,
Hans dunkle Øies Lue
Søgte hendes, elskovsfuld.
Før Nogen det kunde afvende
Han nærmed sig Thronen kjæk —
Vel bød Alfons sine Svende
At jage den Dristige væk.

Men Thorlaug raabte: Bi, Herre!
Det er den Ridder bold,
Som da jeg kom for seent, desværre,
Blev Jomfruens Redningsskjold.
Han kommer vel for at hente
Sin velfortjente Løn — —
Nuvel, sagde Kongen, vi vente,
Hvad er dit Begjær, min Søn?

Min Løn ei vil jeg her kræve,
Den har jeg modtaget alt! —
Men dette Valg vil jeg hæve,
Forlængst alt jo Dommen faldt!
See! Ringen, som bringer Lykke,
Dette gyldne Troskabsbaand,
Den Ring, som den Valgte skal smykke —
Den bærer Jeg paa min Haand!

En Mumlen gik gjennem Hallen
Ved disse Ynglingens Ord —
Kristina var sammenfalden,
Dødsangst hende gjennemfoer.
Men snart tog hun Kraft af Fare,
Vreden gav hende Mod, —
Hun reiste sig, Alt at opklare —
Da sank han for hendes Fod:

O, vredes ikke, du Hulde!
Dit Ord har jeg ei misbrugt —
Ringen har baaret sin fulde,
Sin skjønneste Lykkefrugt.
Held mellem Mand og Kvinde
Den nu tilvisse har bragt:
Du har, som et Troskabsminde,
Den til din Brudgom rakt!

Ja, Elskte, — nu kan jeg det sige,
Nu er mit Løfte fuldendt,
Nu frit fra Brystet kan stige
Hvad tit paa min Læbe har brændt!
Jeg er Kongens fjerde Broder,
Og kommen at hente min Brud —
Saasandt mig signe Guds Moder,
Dertil alle Helgne hos Gud!

Kristina sank overbøiet
Mod den Elskede ned —
De saae hinanden i Øiet,
De taltes saa sagte ved.
Men Kongen raabte med Glæde:
Velan, I nordiske Mænd,
Her er den Fjerde tilstede —
Nu har jeg ei fleer igjen!

Don Philip hedder denne,
I Sevilla hersker han —
Fuldtvel I Alle ham kjende
Alt fra Eders eget Land.
En Ridder er han uden Lige,
Dertil en Sanger god —
Om hans Skjønhed jeg Intet vil sige,
Kristina den bedst forstod.

Det var for hende at finde
Han ukjendt paa Tog drog ud,
Ved sig selv kun vilde han vinde
Sig Eventyr og Brud.
Hvem han var, af det hele Følge
Vidste kun Sir Ferant —
Til for Andre sin Stand at dølge
Ham et Ridderløfte bandt.

Paa Korset havde han lovet
Ei at aabne derom sin Mund,
Før Toget var endt, som vovet —
Før kommet var Valgets Stund.
Min Datter, kan Du ham tilgive
Dette lange Prøvelsens Spil? —
Han derfor, mens han er i Live,
Dig elske og tjene vil!

Det saaes vel paa hendes Mine
Hun tilgav ham, glad i Aand —
Don Philip og Jomfru Kristine
Nu viste sig Haand i Haand.
En Jubel lod uden Ende
I Hallen ved dette Syn —
Det var kun de Brødre trende,
De rynkede deres Bryn.

Følget drager hjem.

Nu holdtes det Bryllup med al den Pragt
Som var mulig i Spaniens Rige,
Og mere kan der ei vorde sagt —
Thi Spanien havde ei Lige.

Navarras Adel var buden til Gjæst,
Granadas var og tilstede, —
Det norske Følge tog Deel i den Fest
Med djærv og undrende Glæde.

Hver Dag havde egen Glædesdyst,
Turnering og Spil med Landse —
Hver Nat sin egen henhvirvlende Lyst
Af Sang, af Klang og af Dandse.

En Aften, da sagtnet var Festens Larm
Og lukket Turneringsbanen —
De Nygifte stode Arm i Arm
Alene paa Slotsaltanen.

Over dem stod Sydhimlen dunkelblaa,
Hvor Stjernerne dobbelt tindre —
Den Himmel, som i deres Indre laae
Dog straalede ikke mindre.

Til dem fra Blomster og Fugle kom
De sødeste Dufte og Toner —
Men ingen kvæged saa lifligt som
Deres Livsblomsts aabnede Kroner.

Hun læned sit Hoved til hans Bryst —
Han strøg hendes Lokker, og sagde:
Min Elskte, kan Noget vel øge den Lyst
Som Skjæbnen os nu tillagde?

For alle Kvinders min Leo er skjøn —
Don Philips Hustru mon svare —
Dog haver jeg end til Dig en Bøn,
Den vil vor Lykke bevare.

For Hellig Olaf, den Martyrdrot
Som signer mit Fædrelands Dale,
Du bygge en Kirke tæt ved dit Slot
Med Taarn og med Buer svale.

Da bliver mit fjerne Hjem mig nært
Paa Spaniens Grund, ved din Side,
Der jeg beder for Alt, hvad mig er kjært —
Vore Dage de vorde saa blide!

Saa skee det! han sagde med kjærlig Røst —
Den Kirke skal snarlig kneise,
Sankt Olaf skjænke Dig der sin Trøst
Naar dit Følge af Landet vil reise.

Og det vared ei længe før Muren steeg —
Da kom Følget for Orlov at tage:
Nu var Alt fuldendt, baade Alvor og Leeg,
Nu de vilde til Norge tilbage.

Don Philip og Kongen dem rigelig
Begaved med Guld og Smykke —
Kristina takkede Hver for sig,
Og sagde: I drage med Lykke!

Og naar I atter see Norges Fjeld,
I hilse min Moder kjære!
Fortæl hende ret hvor jeg har det vel,
Beed hende ei sorrigfuld være!

I hilse min Fader, den Gubbe stærk —
Gud unde ham endnu Glæder!
Siig ham, at her vil jeg fremme hans Værk —
Udbrede Norriges Hæder.

I hilse mit Folk, min Barndoms Land,
Mit elskte, trofaste Norge —
Midt i Sydens Flor ei glemme jeg kan
Dets golde Klippeborge.

I føre derop, fra denne vor Færd,
Hvad Smukt kan Livet belønne:
I vide det nu, mellem Plov og Sværd
Kan vore de Blomster skjønne.

I plante dem i vore Dales Ly,
Der kan og det Skjønne trives —
Ei Styrken mister sin Magt, sit Ry
Fordi den af Skjønhed belives.

Farvel da, I Kjære! en blidere Dag
Jeg sender til Norge med Eder —
Her i Syden, under Sankt Olafs Tag
For Eder Alle jeg beder! —

Saa Følget tilbage mod Norden gik —
Og det skede, som hun havde villet:
De bragte med mangen Ridderskik,
Mangt Digt og mangt Skjønhedsbilled.

Fra Kongens Gaard gik til Folket snart
Deres Sagn om Kunsternes Glæder,
Og Jomfru Kristinas Brudefart
Gav Norge mildere Sæder.

Thi Landet rundt, i hver Arnekrog,
Fortaltes atter og atter
Om det underfulde Sydlandstog
Med Kong Hakons deilige Datter.